

Σ.Δ.Ε. ΦΥΛ. ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΥ

Μια φορά κι έναν καιρό,

χωρίς το πιο πολύτιμο αγαθό: το νερό

Π.Μ.

Μια φορά κι έναν καιρό,

χωρίς το πιο πολύτιμο αγαθό: το νερό.

Πριν από πάρα πολλά χρόνια, ένα πρωινό, ξύπνησε ο πατέρας Ουρανός, κοίταξε προς τα κάτω και αντίκρισε τη μάνα Γη χέρσα, έρημη και άνυδρη, με το κορμί της σκισμένο.

Κάθισε σε μια άκρη ενός μεγάλου βράχου, λυπημένος, που είδε τη μάνα Γη έτσι. Τότε από τα μάτια του άρχισαν να τρέχουν μεγάλα δάκρυα.

Ο πατέρας Ουρανός έκλαιγε όλη την ημέρα. Πόνεσε τόσο πολύ, που τα μάτια του έτρεχαν ασταμάτητα.

Το βράδυ, πολύ κουρασμένος, έγειρε και έπεσε σε βαθύ ύπνο.

Την άλλη μέρα το πρωί τον πλησίασε η κόρη του η Ακοή και του μετέφερε ένα γλυκό ήχο.

Μία αρμονία έστελνε στ'αυτιά του ο γιος του ο αγέρας.

“Τι είναι αυτό που ακούω” ρώτησε ο πατέρας τον γιο του.

“Είναι ο ήχος της θάλασσας”, του απάντησε.

Τότε ο πατέρας πρόσταξε την κόρη του την Όραση να του δείξει από που ερχόταν αυτή η μουσική αρμονία.

Η Όραση τον πήγε στο μεγάλο βράχο και ο πατέρας έμεινε έκπληκτος.

“Μα πώς, πώς έγινε αυτό που βλέπουν τα μάτια μου”, ρώτησε τη μάνα Γη.

Η μάνα του απάντησε “από τη λύπη και τον πόνο της ψυχής σου καλέ μου, από τα δάκρυα σου”.

Κατόπιν δειλά – δειλά τον πλησίασε η κόρη του η Όσφρηση και του είπε: “πατέρα πάρε βαθιά ανάσα, να νοιώσεις το άρωμα που έρχεται από τους ωκεανούς”. Ο πατέρας άνοιξε τα τεράστια ρουθούνια του και τα γέμισε με το άρωμα από την αύρα της θάλασσας.

Η μάνα Γη στεκόταν στην άκρη λυπημένη, ο πατέρας την κοίταξε και ρώτησε “γιατί είσαι έτσι, γεμάτη θλίψη;”

“Δεν βλέπεις ότι σιγά – σιγά χάνομαι και πεθαίνω;” Απάντησε εκείνη.

“Μα πώς;”, ρώτησε ο πατέρας.

Η μάνα τότε του ζήτησε να χτυπήσει δυνατά την κοιλιά και τα στήθη της. “Δεν μπορώ να το κάνω αυτό”, είπε ο ουρανός, “θα σε πονέσω”.

“Όχι”, απάντησε η μάνα Γη, “θα μου δώσεις ζωή!”. Με βαριά καρδιά ο πατέρας σήκωσε τις τεράστιες γροθιές του και χτύπησε με δύναμη την κοιλιά της μάνας και τα στήθη της και, ω τι θαύμα αντίκρισε ο ουρανός!

Η μάνα άρχισε να βγάζει από τα στήθη και την κοιλιά της τους γιους της, τους ποταμούς και τις κόρες της, τις πηγές. “Α,α,α, αυτό μπόρεσα να το κάνω με τα δάκρυα μου!”, είπε έκπληκτος ο πατέρας.

Πλησίασε κατόπιν η κόρη του η Γεύση και είπε: “Πατέρα, δοκίμασε να νοιώσεις τη γεύση από τις θάλασσες, τις πηγές και τους ποταμούς!”

Εκείνος άπλωσε τις τεράστιες παλάμες του και τις γέμισε με θαλασσινό νερό. Μόλις δοκίμασε τη γεύση του νερού που ήταν αλμυρό, αμέσως το έφτυσε με δύναμη σε τόπους μακρινούς και κρύους και έγιναν οι πάγοι. Μετά άπλωσε τα χέρια του σε μια λίμνη, τα γέμισε με νερό και μόλις το ήπιε φώναξε δυνατά: “Αυτό είναι το πιο πολύτιμο αγαθό για σένα, μάνα Γη!”

Σιγά – σιγά στις όχθες των ποταμών και των λιμνών, άρχισαν να φυτρώνουν δέντρα, θάμνοι και λουλούδια. Όταν ο πατέρας είδε αυτήν την ομορφιά άρχισε να φτιάχνει διάφορα σχήματα με τη λάσπη από τις άκρες του ποταμού. Χαρούμενος, φύσηξε όλα τα σχήματα που είχε φτιάξει και τους έδωσε ζωή.

Έφτιαξε ψάρια για τις θάλασσες, πουλιά για τον ουρανό και πολλά – πολλά ζώα για τη μάνα – Γη.

Όταν είδε όλα αυτά η μάνα άρχισε ένα μελωδικό τραγούδι. Αμέσως την ακολούθησαν δειλά – δειλά τα άλλα ζώα.

Αποκαμωμένη που ο πατέρας της είχε χαρίσει το νερό, βυθίστηκε σε γλυκό ύπνο.

Την άλλη μέρα κοίταζαν και οι δυο τους ικανοποιημένοι, την ομορφιά που είχε δημιουργήσει το νερό.

Ο πατέρας γύρισε και είπε: “θα φτιάξω ανθρώπους σαν εμάς.” “Μα πώς;”, ρώτησε η Γη. Εκείνος πήρε με τις χούφτες του λάσπη και έπλασε έναν άνδρα, φύσηξε και του έδωσε πνοή. Φώναξε μετά τις κόρες του, την Όραση, την Ακοή, τη Γεύση, την Όσφρηση και την Αφή και τους είπε να μπουν στον άνθρωπο και να τον συντροφεύουν για πάντα. Τότε η κόρη του η έκτη αίσθηση με παράπονο τον ρώτησε “πατέρα, εγώ γιατί να μην είμαι στον άνθρωπο;” “Κόρη μου”, της είπε τότε ο

πατέρας. “εσύ έχεις καθήκον να κατοικείς σ’όλα τα ζώα, για να μπορούν να επιβιώνουν ανάμεσα στους ανθρώπους”. Κατόπιν ο πατέρας πήρε ένα πλευρό από τον άνδρα και έφτιαξε μια γυναίκα.

“Να προσέχετε τη Μάνα και τα αγαθά που σας δίνει” τους συμβούλεψε με αγάπη.

Τα χρόνια πέρασαν και οι άνθρωποι ξέχασαν τα λόγια του. Ο πατέρας Ουρανός άρχισε να βρέχει ασταμάτητα 40 μέρες και 40 νύχτες. Η μάνα Γη γέμισε νερό και μόνο μια τεράστια βάρκα έπλεε με όλα τα ζώα και έξι ανθρώπους, που είχαν ακολουθήσει την συμβουλή του.

Πέρασαν πολλά – πολλά χρόνια και οι άνθρωποι άρχισαν να φτιάχνουν εργοστάσια, αυτοκίνητα, αεροπλάνα και να καταστρέφουν την μάνα με απόβλητα και ρύπους· να πληγώνουν τα σπλάχνα της με πυρηνικές δοκιμές. Η μάνα άρχισε σιγά – σιγά ν’ αρρωσταίνει, το νερό να μολύνεται, τα δέντρα, τα παιδιά της, να κόβονται χιλιάδες κάθε μέρα. Η μάνα άρχισε να νοιώθει γυμνή. “Γιατί τόσο κακό;”, αναρωτιόταν.

“Οι άνθρωποι δεν νοιάζονται για την κληρονομιά που θ’ αφήσουν στα παιδιά και τα εγγόνια τους”, συμπλήρωνε απογοητευμένος ο πατέρας.

Το νερό άρχισε να λιγοστεύει, οι θάλασσες να μολύνονται, τα ψάρια να πεθαίνουν, τα ζώα το ίδιο και η βροχή έκαιγε τα δέντρα και τα σπαρτά.

Οι άνθρωποι όμως συνέχιζαν την καταστροφή. Συνέχιζαν τις εξορύξεις, το κόψιμο των δέντρων, την άντληση πετρελαίου, τους πολέμους με χημικά και βόμβες ναπάλμ που έκαιγαν τα πάντα, όπου έπεφταν.

Ο ήλιος έγινε εχθρικός, το ίδιο και η βροχή, το ίδιο και ο αγέρας, που μετέφερε μια άσχημη οσμή.

Τα λουλούδια χάθηκαν και τα πουλιά έπαψαν να τραγουδούν. Ήταν και αυτά τόσο λυπημένα βλέποντας τη μάνα – Γη να πεθαίνει και τον πατέρα – Ουρανό να είναι θολός από ξένα αιωρούμενα σωματίδια.

Τα ζώα άρχιζαν και αυτά να πεθαίνουν, γιατί το λιγοστό καθαρό νερό που είχε απομείνει το είχαν οι άνθρωποι.

Τα ζώα φοβούνταν τους ανθρώπους, που σαν θηρία ανήμερα κατέστρεφαν τα πάντα για το κέρδος.

Η μάνα Γη έρημη, χέρσα και πληγωμένη πίστευε ότι κάτι μπορεί να αλλάξει, μα οι άνθρωποι ήταν πάρα πολλοί και το νερό λίγο για να φτάσει για όλους.

Μαζεύτηκαν στις δυο όχθες του τελευταίου ποταμού και άρχισαν να πολεμούν.

Δεν σκέφτηκαν ότι θα κατέστρεφαν έτσι το λίγο νερό που είχε απομείνει. Έριχναν βόμβες και χημικά ο ένας στρατός στον άλλο μέχρι που έμεινε ένας στρατιώτης από κάθε πλευρά. Ο ποταμός είχε μολυνθεί και οι στρατιώτες διψασμένοι έψαχναν για νερό.

Στην όχθη του νεκρού ποταμού μία οβίδα είχε πετάξει νερό μέσα σ' ένα κράνος.

Χαρούμενοι, χίμηξαν και οι δυο πάνω στο κράνος με τόση αγριότητα, που το νερό χύθηκε και μόνο δύο σταγόνες έμειναν μέσα.

Τράβηξαν τότε τα μαχαίρια τους, ο ένας για τη σταγόνα του άλλου και το ανθρώπινο γένος χάθηκε από τη μάνα Γη. Για μια σταγόνα νερό....

Επιμύθιο.

Η μάνα απογοητευμένη έγειρε το κεφάλι της και έπεσε σ' ένα βαθύ ύπνο μήπως μπορέσει ν' αναρρώσει μετά από εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες χρόνια. Μήπως μπορέσει ο Νέος Άνθρωπος να νικήσει το κακό και να μην πάψει ποτέ να προστατεύει το πιο πολύτιμο δώρο που του χάρισε: **το νερό.**